

Za starých časů to bývalo tak, že když se dva mladí lidé měli rádi, vzali se, začali spolu žít a pak mívali děti.

Přirozeným doprovodným jevem toho, že se ti dva měli rádi a že spolu žili, bývaly jejich **děti**. A někteří jich mívali i **hodně**...! (Nikdo je nemusel vyzývat „mějte děti“.)

Za starých časů to taky bývalo tak, že když se někdo oddal Pánu Ježíši a začal s Ním žít, po nedlouhé době měl kolem sebe prostě další **učedníky**. Naprosto **přirozeným doprovodným jevem** toho, že lidé natěsno žili s Pánem Ježíšem, byli kolem nich noví **učedníci** z lidí nedávno úplně **nevěřících**. A někteří ti noví mívali těch učedníků i **hodně**...! (Proto v Novém zákoně není mnoho výzev ve smyslu „evangelizujte“.)

Z rozmanitých pozorování se zdá, že početní i duchovní růst přirozeně nastává tam, kde je

- a. láskyplné **SPOJENÍ s živým Ježíšem**,
- b. účinné **SPOJENÍ s nevěřícími lidmi!**

Jestliže někde dlouhodobě nejsou noví učedníci, možná tam **chybí jedno** nebo **druhé** nebo **obojí**:

- a. láskyplné **SPOJENÍ s živým Ježíšem**,
- b. účinné **SPOJENÍ s nevěřícími lidmi!**